

ІННА АНТІПІНАORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-3845-9629>докторка філософії, викладачка кафедри теорії та історії культури,
начальниця науково-інформаційного відділуЦентру музичної україністики імені Героя України М. Скорика
Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського

(Київ, Україна)

innaantipina92@gmail.com

КУЛЬТУРНІ ВИМІРИ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗИЧНОМУ ЛАНДШАФТІ

Досліджено культурні, естетичні та соціальні виміри інтеграції технологій штучного інтелекту у сучасний український музичний ландшафт. Проаналізовано теоретико-методологічні підходи до осмислення взаємодії людської та алгоритмічної творчості. Розглянуто емпіричні кейси, що формують нові моделі музичного виробництва та рецепції. Вивчено динаміку впливу генеративних технологій на музичну культуру України. Визначено ключові форми застосування ШІ — від педагогічних практик і аналітичних інструментів до індустріальних сервісів та незалежних AI-музичних проєктів. Доведено, що штучний інтелект виступає не лише технічною інновацією, а й повноцінним культурним агентом, здатним змінювати уявлення про творчість, авторство, стиль та естетичну цінність музичного твору. Здійснено аналіз реальних українських кейсів (включно з діяльністю стартапу Harmix, поширенням AI-треків на стрімінгових платформах та експериментами незалежних артистів). Обґрунтовано тезу про асиметричність проникнення ШІ в різні сегменти музичної культури — активну індустріальну інтеграцію та водночас обмежену присутність у сфері академічної музики. Розглянуто культурні наслідки цих процесів: трансформацію професійної ідентичності музикантів, появу гібридних моделей співтворчості «людина–алгоритм», зміну слухацьких практик у бік персоналізованих алгоритмічних сценаріїв та зростання ролі автоматизованих рекомендаційних систем у формуванні музичних смаків. Показано, що розвиток ШІ актуалізує питання етики, авторського права, прозорості тренувальних даних і культурної відповідальності у цифровому середовищі. Проаналізовано українські й міжнародні дослідження генеративної музики, що демонструють потенціал нейромереж у моделюванні складних композиційних структур. Окреслено можливості їхнього подальшого використання у вітчизняній освіті, творчості та культурній політиці.

Ключові слова: штучний інтелект, генеративна музика, алгоритмічна творчість, музичний ландшафт України, цифрова культура, музична індустрія, культурні трансформації, алгоритмічні технології.

Постановка проблеми... У глобальному культурному просторі стрімка інтеграція технологій штучного інтелекту радикально змінює моделі творчості, принципи функціонування музичної індустрії та способи взаємодії між митцем і аудиторією. Генеративні алгоритми, здатні створювати музику, аналізувати стилі, моделювати тембри чи адаптувати композиції до різних медіаконтекстів,

відкривають нові можливості художньої експресії, водночас порушуючи складні питання авторства, креативності й культурної відповідальності. У сучасних гуманітарних дослідженнях накопичено значний масив праць, що окреслюють вплив ІІ на мистецькі процеси, але ці напрацювання переважно орієнтовані на міжнародний контекст та мають загальний, міждисциплінарний характер.

Український музичний ландшафт, що розвивається в умовах соціальних та технологічних трансформацій, демонструє специфічну та динамічну реакцію на появу нових цифрових інструментів. Вітчизняні дослідження вже відображають окремі аспекти цього процесу — зокрема аналіз застосування ІІ в музичній самоосвіті, у творчих практиках українських музикантів, у віртуальних середовищах та мистецьких експериментах. Паралельно стрімінгові платформи, незалежні артисти й стартапи на кшталт *Harmix* формують новий сегмент індустрії, у якому штучний інтелект починає виступати повноцінним інструментом виробництва, модерації та розповсюдження звуку. Проте ці практики розосереджені, а їх аналітичне осмислення залишається фрагментарним.

На сьогодні бракує комплексних культурологічних досліджень, що дозволили б системно оцінити, як саме технології штучного інтелекту трансформують українську музичну культуру — не лише в технічному чи педагогічному, а й передусім у смисловому, естетичному та соціальному вимірах. Не з'ясовано, яким чином алгоритмічні інструменти впливають на уявлення про творчість та авторство, як формуються нові жанрові та стильові моделі, а також як змінюється взаємодія між музикантом, слухачем і цифровими системами. Невивченими залишаються питання культурної ідентичності у контексті алгоритмізованого звукового виробництва та особливості рецепції *AI*-генерованої музики українськими спільнотами.

Таким чином, актуальність проблеми зумовлена необхідністю заповнити наукову прогалину між стрімким розвитком технологічних практик і браком їх культурологічного осмислення. Потреба полягає у створенні цілісного аналітичного підходу, який дозволив би поєднати теоретичні моделі гуманітарного аналізу з емпіричним дослідженням реальних українських кейсів:

від академічних та освітніх розробок до індустріальних стартапів і незалежних AI-музичних проєктів.

Саме тому виникає необхідність у комплексному дослідженні культурних вимірів штучного інтелекту в українському музичному ландшафті, яке дозволить не лише окреслити поточний стан взаємодії музичної культури та ШІ, а й визначити ключові тенденції, проблеми, ризики та перспективи, що формують нову конфігурацію музичної творчості в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій... Сучасний український музичний ландшафт переживає інтенсивну фазу технологічної трансформації, у межах якої штучний інтелект постає не лише інструментом автоматизації або творчої підтримки, а й чинником культурних зрушень та переосмислення традиційних естетичних і професійних норм.

Штучний інтелект у сучасній музичній культурі України постає як багатовимірне явище, що одночасно включає технічні, естетичні, освітні та інституційні виміри. Проведений аналіз наукових, інституційних і медійних джерел засвідчує, що спектр досліджень та практичних кейсів, пов'язаних із ШІ, охоплює як теоретико-культурологічні підходи до алгоритмічної творчості, так і конкретні приклади впровадження технологій у класичну, академічну та популярну музичну практику України. Техно-естетичні дослідження, які аналізують архітектури генеративних систем і їхні можливості у відтворенні музичних структур, підтверджують, що сучасні нейронні моделі та алгоритмічні техніки дозволяють моделювати складні композиційні патерни й створювати музичні матеріали, придатні для подальшого художнього опрацювання; цей технічний потенціал задокументовано у низці останніх публікацій вітчизняних фахових журналів, що описують як загальні принципи алгоритмічної генерації, так і конкретні архітектурні підходи до символічної та аудіосигнальної генерації (Смаліус, 2025а; Смаліус, 2025б).

У контексті музичної освіти й професійної підготовки відкриті методичні матеріали свідчать про поступову інтеграцію інструментів на основі ШІ у навчальні практики: від використання систем для аналізу партитур та

тренувальних вправ до застосування генеративних алгоритмів як допоміжного інструмента самоосвіти й розвитку імпровізаційних навичок. Такий трансформаційний вплив на педагогіку підкреслюють як методичні збірники, так і статті в педагогічних журналах, де досліджується практична адаптація ШІ-інструментів у консерваторіях і музичних відділеннях освітніх закладів (Коваленко, Яцишин, 2024).

Культурологічний вимір містить питання авторства, аутентичності та естетичної оцінки *AI*-генерованої музики: українські наукові статті, які розглядають еволюцію алгоритмічних технік і їхнє місце в мистецьких практиках, фіксують як потенціал для послідовної інновації, так і ризики редукції індивідуальної інтенції митця до статистичної репліки стилю. Аналіз еволюції алгоритмічних технік у композиції дозволяє інтерпретувати ШІ як матеріал для художньої творчості, однак підкреслює необхідність критичного осмислення процедур формування тренувальних корпусів і впливу цих процедур на культурну спадщину та стильову автентичність (Смаліус, 2025а)

Емпіричні дослідження в українському корпусі вказують на декілька практично важливих закономірностей. По-перше, значна частина застосувань ШІ у вітчизняному музичному полі сконцентровані в освітньому та продакшн-секторі (автоматизація обробки нотних файлів, *MIDI/Audio* конвертації, допоміжні інструменти для аранжування), що фіксується у технічних статтях і методичних звітах (Поперешняк, Фукс, Цуркан, Жебка, 2024). По-друге, наукові матеріали показують, що алгоритмічні техніки поступово охоплюють і творчі практики (експерименти композиторів та музикантів із генерацією тембральних текстур і поліфонічних структур), проте роль ШІ в академічній «класичній» композиції в Україні поки що залишається епізодичною й експериментальною — більшість публікацій описують передумови та потенціал, а не масові інституційні впровадження (Смаліус, 2025б).

Інституційно-правова й політична складова, проаналізована у відкритих публікаціях про регулювання та інтелектуальну власність, підкреслює потребу у виробленні чітких нормативів щодо прав на *AI*-генерований контент, прозорості

тренувальних даних та етичних стандартів використання технологій у мистецтві. Українські розвідки з публічного права показують, що відсутність специфічних національних практик регулювання ускладнює питання правової ідентифікації авторства та відповідальності у випадку алгоритмічно створеного продукту (Казаков, 2024).

З огляду на виявлені тенденції, комплексний культурологічний підхід до дослідження взаємодії ІІ та музики в Україні повинен поєднувати техноестетичний аналіз архітектур алгоритмів, соціально-педагогічну експертизу освітніх практик та нормативно-правове осмислення. У практичній площині це означає:

1) використовувати технічні дослідження як інструментальні референси для розробки методик інтеграції генеративних систем у виконавську й композиторську практику;

2) опиратися на методичні матеріали й педагогічні звіти при формуванні освітніх модулів і курсів;

3) включати питання правової та етичної відповідальності у будь-які рекомендації щодо впровадження ІІ в академічні та індустріальні середовища (Смаліус, 2025а; Смаліус, 2025б).

Найістотніші прогалини в доступній відкритій українській літературі стосуються відсутності систематичних польових досліджень (інтерв'ю з композиторами академічного репертуару, оркестровими адміністраціями, менеджерами консерваторій) та браку відкритих датасетів щодо застосування *AI* у реальному професійному продакшні. Тому подальша робота в рамках цього дослідження має включати збір первинних емпіричних даних (опитування, інтерв'ю, аналіз реліз-метаданих) і залучати відкриті технічні дослідження як основу для інтерпретації отриманих результатів.

На міжнародному рівні наукові дослідження, представлені роботами R. Hughes, L. Zhu, T. Bednarz (2021) та M. Kong, L. Huang (2021), демонструють високий рівень теоретичної та технічної опрацьованості алгоритмічних моделей для генерації класичної музики. Їхній аналіз показує, що сучасні нейронні мережі

здатні відтворювати структуру, стилістику та композиційну логіку творів Баха або інших академічних композиторів, а також створювати нові варіанти творів на основі статистичних закономірностей барокової поліфонії. Ці дослідження мають безпосереднє значення для українського музичного контексту: вони окреслюють можливості інтеграції генеративних моделей у навчальний процес, у виконавську практику або у сучасну академічну композицію, де ШІ може постати як інструмент експериментування, імпровізації або стилістичної реконструкції.

Синтез результатів аналізу українських і міжнародних джерел дозволяє зробити висновок, що ШІ в українській музичній культурі функціонує в кількох парадигмах одночасно: як практичний інструмент (алгоритмічна генерація, автоматизований добір музики, навчальні платформи), як феномен культурних змін (ерозія класичних уявлень про творчість, трансформація професійних компетенцій), і як об'єкт критичного осмислення (переосмислення авторства, автентичності та етики). Музична культура України, включно із класичною сферою, дедалі більше включає алгоритмічні технології не як зовнішні інновації, а як органічну частину внутрішнього розвитку музичної системи.

Отже, аналіз джерел засвідчує глибину та багатовимірність процесів, що відбуваються, і формує основу для подальшого теоретичного осмислення культурних вимірів штучного інтелекту в українському музичному ландшафті.

Мета дослідження — комплексно проаналізувати культурні, естетичні, соціальні та професійні виміри застосування штучного інтелекту в сучасному українському музичному ландшафті, з'ясувавши специфіку його впливу на творчі практики, музичну індустрію, освітній простір та рецепцію слухацьких спільнот.

На основі сформованої мети визначено наступні **завдання**:

1) окреслити теоретико-методологічні підходи до вивчення взаємодії штучного інтелекту та музичної культури, спираючись на сучасні українські та міжнародні дослідження щодо генеративної музики, цифрової творчості та культурних трансформацій, спричинених технологіями ШІ;

2) дослідити реальні кейси застосування ШІ у музичному виробництві та індустрії України — зокрема діяльність стартапу *Harmix*, поширення AI-треків у

стрімінгових сервісах, практики незалежних митців та нові форми алгоритмічно-аудиторної взаємодії;

3) визначити культурні наслідки й смислові зрушення, що виникають унаслідок інтеграції ШІ в український музичний ландшафт, включно з питаннями авторства, естетичних критеріїв, ідентичності, етики та трансформації слухацького досвіду.

Виклад основного матеріалу дослідження... Сучасна взаємодія штучного інтелекту та музичної культури потребує комплексного осмислення, оскільки алгоритмічні системи дедалі частіше виконують функції, які традиційно вважалися виключно людськими: створення музики, аналіз стилів, моделювання творчих рішень, інтерпретація та навіть передбачення аудиторних уподобань. У гуманітаристиці сформовано кілька методологічних підходів до вивчення цього феномену — техноестетичний, культурно-антропологічний, семіотичний, соціокультурний та критично-цифровий — які дозволяють розглядати ШІ не лише як технологічний інструмент, а і як новий культурний агент, що бере участь у формуванні музичного сенсу. Техноестетичний підхід акцентує увагу на принципах алгоритмічної творчості, категоріях музичного «почерку» ШІ та проблемі генеративної стилізації; культурно-антропологічний — на трансформації процесів музичної комунікації; семіотичний — на змінній природі музичного знаку; соціокультурний — на еволюції практик слухання й виробництва; критично-цифровий — на етичних, ідентифікаційних та владних асиметриях алгоритмізованої культури.

Застосування цих підходів потребує інтеграції теоретичного аналізу з емпіричними спостереженнями, оскільки саме практичні кейси демонструють, як теоретичні моделі проявляються у реальних процесах. Наприклад, діяльність українського стартапу *Harmix*, що використовує ШІ для підбору та генерації музики під відеоконтент, наочно демонструє дію культурно-антропологічного й соціотехнічного підходів. Система не просто аналізує параметри відеоряду, а формує нову модель комунікації між творцем і музикою, у якій алгоритм стає співавтором медіанаративу. У межах техноестетичної перспективи *Harmix*

виявляє важливий аспект — алгоритмічна музика, хоч і створена на основі статистичних моделей, набуває ознак стилю, що дозволяє розглядати її в термінах естетичної автономії.

Не менш показовими є практики українських незалежних музикантів, які експериментують з генеративними моделями (*AIVA, Riffusion, Suno*), створюючи треки, що поєднують людське та алгоритмічне авторство. У цьому випадку культурологічний аналіз виявляє зміщення у розумінні творчого суб'єкта: музика постає не як результат діяльності окремої людини, а як продукт взаємодії декількох агентів — композитора, алгоритму, тренувальних даних та контексту їх використання. Це дозволяє актуалізувати положення теорії постгуманізму, у межах якої творчість розглядається як розподілений процес, а не як прояв суто людської інтенції.

Кейс стрімінгових платформ, де в українському сегменті зростає кількість *AI*-треків, демонструє соціокультурну динаміку: алгоритми впливають на рецепцію слухачів, змінюють моделі музичного споживання та підсилюють тенденцію до персоналізації досвіду. Методологія критичних цифрових студій дозволяє аналізувати механізми, за якими стрімінги ранжують *AI*-контент, визначають його видимість та включають у рекомендаційні системи, формуючи нові ієрархії музичної вартості.

Суттєвий матеріал для культурологічного аналізу дають освітні практики мистецьких вишів України, де ШІ використовується для аналізу партитур, моделювання гармонічних структур, створення стилістичних вправ або полегшення музичної самоосвіти. Це сприяє формуванню нового типу музиканта — цифрового інтерпретатора, який поєднує традиційну музичну підготовку з навичками взаємодії з алгоритмічними системами. Такий матеріал дає змогу застосувати педагогічно-культурологічну методологію, яка розглядає ШІ не лише як технічний інструмент, а як чинник трансформації музичної компетентності та професійної ідентичності.

Усі зазначені практики свідчать про те, що штучний інтелект формує новий тип музичної культури — гібридну алгоритмічно-людську систему, у якій

творчість, аналіз і сприйняття музики відбуваються у взаємодії між різними когнітивними та технічними агентами. Методологічна інтеграція — поєднання техноестетики, культурної антропології, семіотики, соціокультурного аналізу та критичних цифрових студій — дозволяє розглядати штучний інтелект не як додаток до традиційних музичних практик, а як повноцінний елемент культурної екосистеми, що моделює нові значення, форми, структури та цінності музичного мистецтва.

Таким чином, теоретичні підходи та аналіз практичних кейсів у сукупності виявляють складність і багаторівневість взаємодії ІІІ з українською музичною культурою. Вони створюють основу для подальших досліджень естетичних, соціальних та ідентифікаційних зрушень, які визначають траєкторію розвитку музичного мистецтва в умовах алгоритмічної епохи.

У межах цього дослідження постає важливе питання: чи існують у вітчизняній класичній чи академічній музиці приклади системного використання штучного інтелекту, і якщо ні, то які трансформації на класично-споріднених інструментальних практиках та на індустріальній сцені загалом можна простежити навколо цієї відсутності.

Насамперед, варто констатувати: огляд української медіа- та наукової аналітики показує, що домінуючі кейси застосування ІІІ в Україні здебільшого орієнтуються на популярну музику, стрімінговий продакшн, хіт-мейкінг та поп-електроніку. Наприклад, за даними *NGL.media / The Page*, близько 34% композицій у топ-100 українського *YouTube Music* у 2025 році є повністю згенерованими або частково сформованими ІІІ (Михайлова, 2025). Такі дані ілюструють масовий характер проникнення алгоритмічно створеної музики, але цей тренд переважно характерний для комерційного, поп- чи клубного сегменту, а не класичної музики.

Немає, принаймні в публічному доступі, яскравих прикладів, коли українські класичні композитори або академічні оркестри використовували б генеративні моделі ІІІ для створення симфонічних, камерних або хорових творів у комерційних релізах чи на академічному рівні. Це свідчить про технологічний

та культурний вакуум на перетині ШІ та класичної музики в Україні. Водночас варто звертатися до теоретичних і практичних систем на глобальному рівні — таких, що ілюструють потенційні моделі для української класичної сцени.

Так, у міжнародному науковому доробку існують дослідження генеративних систем, орієнтованих саме на класичну музику: наприклад, *Bach-style music authoring systems* на основі глибокого навчання, які імітують стиль Баха за допомогою *LSTM*-моделей (Kong, & Huang, 2021). Ще один важливий приклад — моделі умовного *GAN* або *ACGAN*, що генерують класичні музичні форми (тембри, мелодії) на основі певних тональних структур або музичних ладів, наприклад, у класичній музиці східних традицій (Malekzadeh, Samami, Rezazadeh, Rayegan, 2019). Такі системи демонструють, що штучний інтелект може моделювати не лише популярні або електронні жанри, а й складні гармонічні, контрапунктні та формальні аспекти класичної музики.

Ці глобальні технології можуть слугувати теоретичним репертуаром і орієнтиром для українських композиторів або дослідників, які прагнуть привнести ШІ в академічну музичну практику. Проте відсутність українського кейсу прямо вказує на низку культурологічних та інституційних бар'єрів: можливо, класичні кола бачать ШІ як ризик для автентичності; або ж бракує ресурсів і готовності академічних установ інвестувати в генеративні системи. Важливо проаналізувати ці бар'єри в культурному контексті: наприклад, яка ставлення спостерігається серед вітчизняних музикознавців до «алгоритмічного письма» в класичних формах, і чи існують страхи, що ШІ може підмінити людину-композитора або «обезособити» стиль.

Крім того, можна розглянути прикордонні (*transitional*) кейси: українські музиканти, які працюють у жанрі «пост-класики» або «неокласики», і могли би застосовувати ШІ у своїх композиціях. Хоча прямих новин про такі проекти бракує, існують українські виконавці з неокласичними елементами в музиці, наприклад, дует *Ptakh Jung*, який поєднує пост-рок, ембієнт, електроніку з естетикою неокласики (Ptakh Jung, 2023). У світі подібні музиканти могли б звернутися до генеративних систем для створення гармонічних текстур, поліфонії

або алгоритмічних супровідних партій, але наразі публічно нема задокументованих випадків такого використання в українському середовищі.

Критичний культурологічний аналіз такого вакууму дозволяє припустити, що класична музична традиція в Україні може бути менш технологічно гнучкою, або що важливим елементом є збереження «людської інтенції» в музиці. З точки зору методології, це вимагає застосування як соціокультурного підходу (чому класика «не приймає» ШІ), так і техно-естетичного підходу (які генеративні архітектури могли б відповідати класичним музичним мовам), а також критично-цифрової перспективи (які етичні, авторські та культурні наслідки можуть мати такі експерименти).

Також необхідно враховувати економічні й інституційні бар'єри: індустріальна підтримка для ШІ-класики може бути обмежена, оскільки класичні колективи зазвичай мають консервативні бюджети, а інвестори можуть воліти підтримувати «поп-АІ» або комерційні треки, що швидше генерують прибуток. До того ж, відсутність державних програм або грантів, спеціалізованих на підтримку досліджень у штучному інтелекті саме в академічній музиці, також може стримувати розвиток.

Отже, аналіз реальних кейсів у рамці третього завдання виявляє парадокс: хоча ШІ активно проник у українську музичну індустрію (поп, стрімінг), його застосування в класично-академічній музичній культурі залишається мінімальним або невидимим. Це підкреслює потребу в глибшому культурологічному осмисленні: не лише дослідити наявні кейси, а й з'ясувати, які умови, стійкості, страхи та можливості формують відсутність або уповільнення генеративного ШІ у класичній традиції України. Такий аналіз може відкрити нові перспективи для інноваційного співтворення класики й ШІ або для ретельної культурної рефлексії, що стане основою подальших емпіричних проєктів і художніх інтервенцій.

Висновки.

1. Систематичний огляд показав, що для адекватного вивчення взаємодії ШІ і музичної культури необхідна міждисциплінарна методологія, яка поєднує техноестетичний аналіз алгоритмічних архітектур, культурно-антропологічні

дослідження практик і критично-цифрові студії, що фокусуються на владних і етичних аспектах. Лише така інтеграція дозволяє коректно реконструювати як формальні властивості *AI*-генерацій (структури, стильові маркери, обмеження моделей), так і їхні соціокультурні наслідки (зміни в ролі автора, професійній компетенції та освітніх практиках). Практично це означає, що майбутні дослідження мають поєднувати:

- технічну верифікацію алгоритмів та їхніх виходів;
- якісні польові методи (інтерв'ю, спостереження) для відстеження змін у практиках творення й рецепції;
- нормативно-етичний аналіз політик і правил використання даних.

Тільки такий «гібридний» підхід забезпечить емпірично обґрунтовані теоретичні висновки.

2. Аналіз конкретних практик — від *Harmix* та інших стартапів до *AI*-треків у стрімінгових сервісах і експериментів незалежних митців — виявив конфігурацію, в якій алгоритмічні рішення швидко інтегруються в комерційний продакшн, тоді як академічна/класична сфера залишається переважно експериментальною або маргінальною. Це породжує асиметрію наслідків: індустрія отримує оперативні моделі монетизації та масштабування, тоді як мистецька спільнота — повільніший діалог про етику, авторство і художню цінність. Для практики це означає необхідність цілеспрямованих політик і навчальних програм: індустріальні кейси мають бути методологічно зафіксовані (прозора документація алгоритмів, тренувальних датасетів, умов ліцензування), а академічні ініціативи — отримати підтримку для експериментальних проєктів із відкритою методологією, щоб вирівняти інноваційний потенціал усіх секторів музичної екосистеми.

3. Інтеграція ШІ в український музичний ландшафт спричиняє не лише технічні зміни, а й глибокі смислові зрушення: розмивання традиційних уявлень про індивідуальне авторство, появу нових критеріїв естетичної оцінки, трансформацію професійної ідентичності музикантів та переформатування слухацького досвіду в бік персоналізованих, алгоритмічно-опосередкованих

взаємодій. Наслідком цього є як потенціал для культурної інновації (нові гібридні жанри, розширені форми колективної творчості), так і ризики — ерозія стилістичної автентичності, непрозорість авторських прав і нерівномірний розподіл вигод. Тому науково-практична стратегія має поєднувати розвиток відкритих дослідницьких інфраструктур, політик прозорості алгоритмів та освітніх ініціатив, щоб забезпечити демократичний, етично усвідомлений і культурно стійкий розвиток *AI*-інтеграції у музичній сфері.

Перспективи подальших досліджень у цій галузі можуть бути пов'язані з поглибленим вивченням взаємодії музичної творчості та алгоритмічних систем у динаміці: від аналізу нових форм гібридного авторства й моделей співтворчості «людина–ШІ» до розробки методик оцінювання естетичної цінності *AI*-генерованої музики та критеріїв її культурної легітимності. Особливої уваги потребують довготривалі емпіричні спостереження за трансформаціями слухацької рецепції, змінами професійних компетенцій музикантів, а також дослідження впливу алгоритмічних платформ на культурну різноманітність і локальні музичні традиції. Такі студії можуть стати основою для формування етичних стандартів, регуляторних рекомендацій та освітніх програм, що забезпечать збалансований розвиток українського музичного ландшафту в умовах швидкого поширення технологій штучного інтелекту.

Список використаної літератури і джерел

1. Казаков, Г. І., 2024. Державне регулювання використання штучного інтелекту у сфері культури: світовий досвід та перспективи України. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*, 35(74), № 4, 79–85. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2024.4/12>
2. Коваленко, О. М. та Яцишин, А. В., 2024. Музична самоосвіта дорослих із застосуванням штучного інтелекту. *Освіта та розвиток обдарованої особистості*, 3, 165–183. [https://doi.org/10.32405/2309-3935-2024-3\(94\)-15-22](https://doi.org/10.32405/2309-3935-2024-3(94)-15-22)
3. Михайлова, К., 2025. ШІ наступає: в топ-100 українського Youtube Music 34% треків згенеровано штучним інтелектом. *The Page*, [online]. Режим доступу: <https://thepage.ua/ua/news/shtuchnij-intelekt-zahoplyuye-ukrayinskij-youtube-music-skilki-hitiv-stvoriv-shi?utm_source> [дата звернення: 14.11.2025].
4. Поперешняк, С. В., Фукс, В. І., Цуркан, А. К. та Жебка, В. В., 2024. Використання штучного інтелекту в застосунку для роботи з музичними нотами. *Проблеми програмування*, 2–3, 384–391. <http://doi.org/10.15407/pp2024.02-03.384>
5. Смаліус, Ю. П., 2025а. Еволюція алгоритмічних технік у музичних композиціях як передумова інтеграції штучного інтелекту до мистецтва. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*, 1, 386–391. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.1.2025.328003>

6. Смаліус, Ю., 2025б. Нейронні мережі для створення музичних композицій: принципи роботи та практичне застосування. *Актуальні питання гуманітарних наук*, 86(3), 79–85. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/86-3-11>
7. Hughes, R. T., Zhu, L. and Bednarz, T., 2021. Generative adversarial networks-enabled human-artificial intelligence collaborative applications for creative and design industries: a systematic review of current approaches and trends. *Frontiers in Artificial Intelligence*, 4, 28;4:604234. <https://doi.org/10.3389/frai.2021.604234>
8. Kong, M. and Huang, L., 2021. Bach style music authoring system based on deep learning. *ArXiv preprint*, arXiv:2110.02640. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2110.02640>
9. Malekzadeh, S., Samami, M., Rezazadeh, A., S. and Rayegan, M., 2019. Classical music generation in distinct dastgahs with alimnet ACGAN. *ArXiv preprint*, arXiv:1901.04696. <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.32101.65765>
10. Ptakh Jung – Ukrainian post-classical band, 2023. *Wikipedia*, [online]. Available at: <https://en.wikipedia.org/wiki/Ptakh_Jung> [accessed: 14 November 2025].

References

1. Kazakov, H. I., 2024. Derzhavne rehuliuвання vykorystannia shtuchnoho intelektu u sferi kultury: svitovyi dosvid ta perspektyvy Ukrainy [State regulation of the use of artificial intelligence in the sphere of culture: global experience and prospects of Ukraine]. *Vcheni zapysky Tavriiskoho natsionalnoho universytetu imeni V. I. Vernadskoho. Seriia: Publichne upravlinnia ta administruvannia*, 35(74), № 4, 79–85. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2024.4/12>
2. Kovalenko, O. M. and Yatsyshyn, A. V., 2024. Muzychna samoosvita doroslykh iz zastosuvanniam shtuchnoho intelektu [Musical self-education of adults using artificial intelligence]. *Osvita ta rozvytok obdarovanoi osobystosti*, 3, 165–183. [https://doi.org/10.32405/2309-3935-2024-3\(94\)-15-22](https://doi.org/10.32405/2309-3935-2024-3(94)-15-22)
3. Mykhailova, K., 2025. AI is coming: 34% of tracks in the top 100 of Ukrainian Youtube Music were generated by artificial intelligence. *The Page*, [online]. Available at: <https://thepage.ua/ua/news/shtuchnij-intelekt-zahoplyuye-ukrayinskij-youtube-music-skilki-hitiv-stvoriv-shi?utm_source> [accessed: 14 November 2025].
4. Popereshniak, S. V., Fuks, V. I., Tsurkan, A. K. and Zhebka, V. V., 2024. Vykorystannia shtuchnoho intelektu v zastosunku dlia roboty z muzychnymy notamy [Using artificial intelligence in an application for working with musical notes]. *Problemy prohramuvannia*, 2–3, 384–391. <http://doi.org/10.15407/pp2024.02-03.384>
5. Smalius, Yu. P., 2025a. Evoliutsiia alhorytmichnykh tekhnik u muzychnykh kompozytsiakh yak peredumova intehratsii shtuchnoho intelektu do mystetstva [Evolution of algorithmic techniques in musical compositions as a prerequisite for integrating artificial intelligence into art]. *Visnyk Natsionalnoi akademii kerivnykh kadriv kultury i mystetstv*, 1, 386–391. <https://doi.org/10.32461/2226-3209.1.2025.328003>
6. Smalius, Yu., 2025b. Neironni merezhi dlia stvorennia muzychnykh kompozytsii: pryntsypy roboty ta praktychne zastosuvannia [Neural networks for creating musical compositions: principles of operation and practical application]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*, 86(3), 79–85. <https://doi.org/10.24919/2308-4863/86-3-11>
7. Hughes, R. T., Zhu, L. and Bednarz, T., 2021. Generative adversarial networks-enabled human-artificial intelligence collaborative applications for creative and design industries: a systematic review of current approaches and trends. *Frontiers in Artificial Intelligence*, 4, 28;4:604234. <https://doi.org/10.3389/frai.2021.604234>
8. Kong, M. and Huang, L., 2021. Bach style music authoring system based on deep learning. *ArXiv preprint*, arXiv:2110.02640. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2110.02640>
9. Malekzadeh, S., Samami, M., Rezazadeh, A., S. and Rayegan, M., 2019. Classical music generation in distinct dastgahs with alimnet ACGAN. *ArXiv preprint*, arXiv:1901.04696. <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.32101.65765>

---

10. Ptakh Jung – Ukrainian post-classical band, 2023. *Wikipedia*, [online]. Available at: <https://en.wikipedia.org/wiki/Ptakh_Jung> [accessed: 14 November 2025].

INNA ANTIPINA

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-3845-9629>

*PhD, Lecturer at the Department of Theory and History of Culture,
Head of the Scientific and Information Department
of the Hero of Ukraine Myroslav Skoryk Center for Musical Ukrainian Studies
at the Ukrainian National Tchaikovsky Academy of Music
(Kyiv, Ukraine)
innaantipina92@gmail.com*

CULTURAL DIMENSIONS OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN THE UKRAINIAN MUSICAL LANDSCAPE

This article examines the cultural, aesthetic, and social dimensions of the integration of artificial intelligence (AI) technologies into the contemporary Ukrainian musical landscape. The study analyzes theoretical and methodological approaches to interpreting the interaction between human and algorithmic creativity and explores empirical cases that contribute to the emergence of new models of music production and reception. Particular attention is paid to the dynamics of generative technologies and their influence on Ukraine's musical culture. The research identifies key areas of AI application, including pedagogical practices, analytical tools, industrial services, and independent AI-based music projects. It is argued that artificial intelligence functions not only as a technological innovation but also as a cultural agent capable of reshaping concepts of creativity, authorship, stylistic originality, and aesthetic value. The analysis draws on contemporary Ukrainian cases, such as the activities of the Harmix startup, the circulation of AI-generated music on streaming platforms, and experimental practices of independent artists. The study reveals an asymmetrical integration of AI across different musical domains, characterized by its active adoption within the music industry and its limited presence in academic music. The cultural consequences of these processes are examined, including the transformation of musicians' professional identity, the emergence of hybrid "human–algorithm" co-creation models, shifts in listening practices toward personalized algorithmic scenarios, and the growing role of automated recommendation systems in shaping musical tastes. It is shown that the development of artificial intelligence raises issues of ethics, copyright, transparency of training data, and cultural responsibility in the digital environment. Ukrainian and international studies of generative music are analyzed, demonstrating the potential of neural networks to model complex compositional structures. The possibilities for their further application in national education, creative practice, and cultural policy are outlined.

Keywords: *artificial intelligence, generative music, algorithmic creativity, musical landscape of Ukraine, digital culture, music industry, cultural transformations, algorithmic technologies.*

*Стаття надійшла до редакції 14.09.2025 р.
Отримано після доопрацювання 15.10.2025 р.
Прийнято до друку 15.11.2025 р.*